

Ünnepek

Társaságunk IV. kongresszusát, majd e pápai találkozó fő előadásainak közlésével folyóiratunk két ezévi számát szenteltük az ünnep gondolatának. Bár az előadások mind igen tanulságosak voltak —csak most, írásos formában, ráérősen olvasva, átgondolva érezzük igazán, hogy milyen befogadhatatlanul sokat mondtak—, nem gondoljuk, hogy kimerítettük volna e gazdag témát. Milyen gazdag az ünnep, s milyen szegények vagyunk mi! Milyen betegek vagyunk, hogy még az ünnepeinket is megfertőztük, hiszen „az ünnep betegsége egyben a társadalom megromlása.” Vannak ünnepeink, sőt, szaporodnak is, bár nem azokat kapjuk (vissza), amelyekre a legnagyobb szükségünk lenne —vízkereszt, áldozócsüörtök, úrnapja a maga helyén, nagypéntek munkaszüneti napként—, de nem tudunk fölkészülni rájuk, s nem tudjuk ajándékként elfogadni és javunkra fordítani őket. Túl akarunk lenni rajtuk, pedig: „az ünnep végül is a keresztény embernek nem a világból kiszakított ideje, hanem az ünnep valójában a keresztény embernek a létmódja, amellyel másokat is meg kell tanítania arra, hogy ha Isten velünk van, akkor életünk sohasem lehet szürke.”

Embert próbáló év vár ránk. Milyen készületlenül érhet majd környezetünkkel együtt a jövő év számlálhatatlan sok milleniumi meg bimilleniumi megemlékezése! A millennium még csak rendben lesz. De mennyi hamis hang hallatszik majd, hányszor kell feszengetni szólamokká üresített igazságok hallatán: hogy Kelet meg Nyugat, meg hogy betagolódás a keresztény Európába... Aztán a viták: mindig is oda tartoztunk, meg igazán soha nem is tartoztunk oda, és ne is akarjunk oda tartozni... S milyen furcsa lesz majd, amint „Szent”-tel és anélkül állandóan István király művéről szónokolnak. Ez magában is elég lesz ünneprontásnak: de lesz még sok fintorgás, az egyik irányból, és lesz sámánkodás, a másik szélsőségből. S mi lesz a bimilleniummal? Kiknek lesz ez ünnep? Milyen töredék kisebbségnek? Milyen nehéz lesz elfogadni, hogy a testet öltött Ige ünnepe másnak legfeljebb egy szép kerek szám bővölete? Pedig úgy tűnik, „az ünnepet nem kell mindenkinek azonos módon, teljes mélységében és szélességében, érzelmileg és tudatilag átélni. Többféle ember vehet részt benne, különböző mértékű lehet a participációjuk, mást-mást érthetnek meg belőle.”

Ízlelgessük a következő oldalak bölcsességét: tanuljunk, hogy tanítani tudjunk ünnepelni! Okosan készítsük fel magunkat, és próbáljuk megismertetni környezetünkkel az ünnep igazi értelmét!

S még néhány megszívlelendő mondat a következő tanulmányokból: „Az igazi ünnep nem az ember alkotása. Isten rendezte meg kezdetől fogva az ünnepet az ember számára.” „Csak énekelve lehet liturgiát végezni, minden más az ünnep tagadása lenne.”